

vedtaget her i Tinget i sidste samling, var et eksempel, der åbenbart er uforeneligt med den nuværende ministers synspunkt, og det glæder vi os over.

Ethvert tilløb til statsstyring af dansk kulturpolitik vil vi fortsat bekæmpe. Der findes mange og skræmmende eksempler på resultaterne af et statsstyret kulturliv, også tæt herved og også i vores tid. Der findes til gengæld ingen gode eksempler.

Gennem de senere år eller i hvert fald med stigende intensitet i de senere år er samvirket mellem private og det offentlige kommet til at spille en helt afgørende rolle i kulturlivet og i kulturformidlingen. Det glæder vi os over i Det Konservative Folkeparti. Vi glæder os især over, at de mange underlige fordomme om sponsorstøtte, fondsstøtte og lignende er ved at fortage sig. Hverken kulturbyåret eller de kulturelle aktiviteter i øvrigt kunne gennemføres uden aktiv støtte fra dansk erhvervsliv, fra private fonde og fra enkeltpersoner med dyb interesse i kulturlivet.

Det nye er ikke, at enkeltpersoner i samfundet har forståelse for betydningen af et frodigt kulturliv. Det skulle være overflødigt at fremhæve midt i en bryggertid.

Det nye er, at kulturlivets aktører er kommet sig over forskrækkelsen over de små sponsormeddelelser i udstillingskataloger og teaterprogrammer. I dag er det blevet fuldstændig naturligt. Uden denne støtte havde vi haft et fattigere kulturliv. Og vi har ikke et fattigt kulturliv, vi har et rigt kulturliv.

Vi skal i de kommende år grundigt overveje de metoder, hvor det offentlige virker som katalysator. Kulturpolitikken har måske i virkeligheden alt for længe været som et slot af legoklodser, hvor der klods for klods er blevet føjet stadig mere til efter princippet: Vi lapper lidt her og der. Det er jo altid sjovest at være den glade giver; det er nemmest blot at lappe på det bestående.

Derfor består kulturpolitikens kunst i at balancere mellem det nedarvede og nybruddet – og i at støtte, hvor støtte er en livsbetingelse eller en forudsætning for nybrud.

Margrete Auken (SF):

I en verden, hvor vaner og værdier må frigøres fra forbruget af materielle ressourcer, hvis kloden og naturen skal bære os, er kulturpolitikken selvsagt et af de vigtigste politikområder. At det stadig væk anses for et letvægtsområde, siger

noget om vores samfund og kvaliteten af den politiske verden.

Og ekstra nedslående bliver det jo, når vi så omsider får en debat, hvis det bliver en slags bogholderisnak om håndrører til Kulturby 96. Jeg vil så sammen med de andre glæde mig over, at det blev ved truslen – i hvert fald sådan som den lagde op til – og at vi kan komme til at snakke om noget andet. Vi leger i hvert fald ikke med i den.

Vi vil benytte denne lejlighed til at sige noget mere overordnet om kulturpolitikken, ikke mindst fordi vi savner langsigtede målsætninger på de fleste delområder, og især savner vi vision på kulturpolitikken som helhed. Vi slår os nemlig ikke til fæls med en uambitiøs fritidspolitik, som jo ikke behøver at kunne andet end at tænke i seere og oplagstal og så budgetter. Også den kulturpolitik er værdiløst – men hvilke værdier?

Det er den slags, som kan afsætte en politisk vision som Venstres, et af de alvorligste truselsbilleder for Danmarks fremtid. Se f.eks. Anders Fogh Rasmussens plan for de første 100 dage med et højrefløjsflertal, hvor de fattige, de fremmede og de skæve skal opleve, at næstekærlighed og solidaritet er blevet fremmedord i et vækstfikseret liberalt samfund. Der skal der drøn på de velbjærgedes forbrugersamfund, for det er nu så smart og ungt.

Sig ikke, at det ikke har med kultur at gøre. Hvordan Venstre så får disse kynismer til at hænge sammen med deres insisteren på, at Danmark af kulturelle grunde skal sikre kristendomsundervisning på seminarierne, er mig ufatteligt, medmindre man som Pia Kjærsgaard forveksler kristendom med spidsborgerlig nationalisme.

At det er noget andet, SF vil, bør ikke overraske nogen, og vi er ikke i tvivl om, at denne værdikamp er en kulturkamp, som også vi i Folketinget har en vigtig rolle at spille i.

Vi skal ikke gøre os til herrer over andres meninger, men vi skal give gode vilkår for et stærkt og selvbevidst kulturliv, der er sig sin betydning og dermed sit ansvar bevidst; et kulturliv, der er årvågent over for, hvad der er på færde i såvel vores nære som vore fjerne verden, og som holder den åbne og kvalificerede samtale i gang på kryds og tværs i samfundet. Hvis det sker, er jeg næsten sikker på, at det ikke kan gå helt galt.

De fleste mennesker har endnu hjerte i livet for deres medmennesker og et ønske om at give